

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΗ

Μας τέθηκε από την Ομοσπονδία ο προβληματισμός ως προς την ισχύ αποφάσεων ασφαλιστικών μέτρων ή και οριστικών δικαστικών αποφάσεων, που εκδόθηκαν μετά από προσφυγή εργαζομένων σε Δ.Ε.Υ.Α. κατά της εφαρμογής των διατάξεων του ν. 4093/2012 και 4024/2011 μετά τη δημοσίευση και την έναρξη ισχύος του ν. 4354/2015.

Ως προς τη νομική φύση των αποφάσεων ασφαλιστικών μέτρων

Σύμφωνα με το άρθρο 682 ΚΠολΔ ορίζεται, ότι: *"Κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 683 έως 703 τα δικαστήρια, σε επείγουσες περιπτώσεις ή για να αποτραπεί επικείμενος κίνδυνος, μπορούν να διατάζουν ασφαλιστικά μέτρα για την εξασφάλιση ή διατήρηση ενός δικαιώματος ή τη ρύθμιση μιας κατάστασης και να τα μεταρρυθμίζουν ή να τα ανακαλούν. Το δικαίωμα είναι δυνατό να εξαρτάται από αίρεση ή προθεσμία. 2. Τα ασφαλιστικά μέτρα μπορούν να διαταχθούν και κατά τη διάρκεια της δίκης, που αφορά την κύρια υπόθεση."* Περαιτέρω σύμφωνα με το άρθρο 698 ΚΠολΔ προβλέπεται, ότι: *"Η απόφαση, που διέταξε ασφαλιστικά μέτρα ανακαλείται ολικά ή εν μέρει α) αν εκδοθεί οριστική απόφαση στη δίκη για την κύρια υπόθεση κατά εκείνου, ο οποίος είχε ζητήσει το ασφαλιστικό μέτρο και γίνει τελεσίδικη, β) αν εκδοθεί οριστική απόφαση, που τον ωφελεί και εκτελεστεί, γ) αν συμφωνηθεί συμβιβασμός για την κύρια υπόθεση, δ) αν περάσουν τριάντα ημέρες από την κατάργηση ή περάτωση της δίκης με άλλο τρόπο. 2. Η ανάκληση, που αναφέρεται στην παρ. 1 γίνεται με αίτηση εκείνου, που έχει έννομο συμφέρον, αν η κύρια υπόθεση είναι εκκρεμής, από το δικαστήριο στο οποίο εκκρεμεί, και σε κάθε άλλη περίπτωση από το δικαστήριο, που διέταξε το ασφαλιστικό μέτρο."*

Σύμφωνα με τις ως άνω διατάξεις και τη σχετική θεωρία και νομολογία προκύπτει, ότι·

Η απόφαση των ασφαλιστικών μέτρων παράγει προσωρινό δεδικασμένο, το οποίο παύει να ισχύει με την έκδοση απόφασης, με την οποία ανακαλείται ή με την έκδοση αντίθετης ή μη απόφασης επί της κύριας δίκης, **εφόσον αυτή καταστεί τελεσίδικη**. Ειδικότερα, η απόφαση, που δέχεται την αίτηση και διατάσσει τα ασφαλιστικά μέτρα, διαμορφώνει μια νέα κατάσταση, που επιτρέπει την εξασφάλιση ή την προσωρινή απόλαυση του ουσιαστικού δικαιώματος του αιτούντος και τη ρύθμιση γενικά των εριζομένων σχέσεων των αντιδίκων. Συνεπώς, η απόφαση έχει διαπλαστική ενέργεια, την οποία ο αντίδικος και κάθε τρίτος είναι υποχρεωμένοι να σεβαστούν (ιδέτε σε Κονδύλης, Το δεδικασμένων, 1983, σελ. 391, Ε.Σ. Ολ 33/1997 Δ. 1998, 435, Πρακτικά της 1ης Γενικής Ολομέλειας του Ε.Σ. της 12.01.2001, Γνωμ. ΝΣΚ (ατομική) 279/2010, Ελ.Συν. Πρακτικά 9ης Γενικής Συνεδρίασης της 19.05.2010). Η δέσμευση από το προσωρινό δεδικασμένο περιορίζεται στο πλαίσιο της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων και εφαρμόζονται αναλόγως τα άρθρα 321 - 334 ΚΠολΔ για τον προσδιορισμό τόσο των αντικειμενικών και των υποκειμενικών του ορίων όσο και της λειτουργίας του, η οποία παρουσιάζεται ως αρνητική ή θετική. Το ως άνω δεδικασμένο αφορά στη διάγνωση της ύπαρξης του διαπλαστικού δικαιώματος του αιτούντος για τη λήψη του διαταχθέντος ασφαλιστικού μέτρου και ισχύει μέχρι να ικανοποιηθεί το ασφαλιζόμενο δικαίωμα ή να ανακληθεί η απόφαση, που διέταξε το ασφαλιστικό μέτρο, η οποία είναι διαπλαστική και όταν υποχρεώνει τον οφειλέτη σε πράξη, παράλειψη ή ανοχή (ιδέτε ad hoc ΝΣΚ 147/2013).

Η απόφαση, που διατάσσει τα ασφαλιστικά μέτρα ανακαλείται υποχρεωτικά για τους αναφερόμενους στην παρ. 1 του άρθρου 698 λόγους. Η ανάκληση, όμως, δεν επέρχεται αυτοδικαίως, δεν αίρονται δηλαδή τα ασφαλιστικά μέτρα αυτοδικαίως αλλά με δικαστική απόφαση κατόπιν υποβολής αίτησης από αυτόν,

που έχει έννομο συμφέρον, στο δικαστήριο που εκκρεμεί η κύρια υπόθεση και σε κάθε άλλη περίπτωση στο δικαστήριο, που διέταξε το ασφαλιστικό μέτρο.

Συνεπώς αποφάσεις ασφαλιστικών μέτρων Μονομελών Πρωτοδικείων της Χώρας, με τις οποίες υποχρεώνεται η αντίστοιχη Δ.Ε.Υ.Α. να καταβάλει τη μισθοδοσία στους εργαζομένους της, όπως αυτή διαμορφώθηκε κατά την 31.10.2012 ή 31.12.2012 συνεχίζει να δεσμεύει την επιχείρηση ως προς τον τρόπο υπολογισμού της μισθοδοσίας των εργαζομένων, υπέρ των οποίων εκδόθηκε η απόφαση ασφαλιστικών μέτρων (ad hoc 613/2015 απόφαση ασφαλιστικών μέτρων του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κω). Ουδόλως επηρεάζει την ισχύ της απόφασης των ασφαλιστικών μέτρων η έκδοση του ν. 4354/2015, καθώς ο διαπλαστικός χαρακτήρας μιας απόφασης ασφαλιστικών μέτρων δε μπορεί να αναιρεθεί με την έκδοση ενός νεότερου ή διαφορετικού νόμου.

Ως προς τις οριστικές δικαστικές αποφάσεις

Τα ίδια ισχύουν και στις περιπτώσεις, που με οριστική απόφαση και μάλιστα προσωρινά εκτελεστή έχει ρυθμιστεί το ζήτημα του καθορισμού του ορθού κανόνα υπολογισμού της μισθοδοσίας του προσωπικού μιας Δ.Ε.Υ.Α..

Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 308 ΚΠολΔ ορίζεται, ότι: «1. Το δικαστήριο εκδίδει οριστική απόφαση, αν κρίνει πως η υπόθεση είναι ώριμη γι' αυτό». Περαιτέρω στο άρθρο 309 ΚΠολΔ προβλέπεται, ότι: «Οι αποφάσεις που αποφαίνονται οριστικά σε κύρια ή παρεμπόπτουσα αίτηση δεν μπορούν μετά τη δημοσίευσή τους να ανακαλούνται από το δικαστήριο που τις εξέδωσε. Όσες δεν κρίνουν οριστικά μπορούν είτε αυτεπαγγέλτως είτε με πρόταση κάποιου διαδίκου που υποβάλλεται μόνο στη διάρκεια της Συζήτησης της υπόθεσης και όχι αυτοτελώς, να ανακληθούν σε κάθε στάση της δίκης από το δικαστήριο που τις εξέδωσε εωσότου εκδοθεί οριστική απόφαση. Το δικαστήριο δεν έχει υποχρέωση να απαντά σε πρόταση για ανάκληση και όταν ακόμη αυτό υποβάλλεται με τρόπο

παραδεκτό.». Στο, δε, άρθρο 312 ΚΠολΔ ορίζεται, ότι: «1. Το περιεχόμενο της απόφασης αποτελεί πλήρη απόδειξη για ό,τι αφορά την εμφάνιση και την εκπροσώπηση των διαδίκων, για την προβολή προφορικά στο ακροατήριο ισχυρισμών και την υποβολή αιτήσεων καθώς και για τη γνώμη, που έχει εκφέρει το δικαστήριο.». Κατ' άρθρο 511 ΚΠολΔ ορίζεται, ότι: «Με έφεση μπορούν να προσβληθούν οι αποφάσεις των ειρηνοδικείων, των μονομελών και των πολυμελών δικαστηρίων» ενώ στο άρθρο 519 προβλέπεται, ότι: «1. Όσο διαρκεί η προθεσμία της έφεσης, δεν μπορεί εκτελεσθεί η απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου. Κάθε πράξη, που ενεργείται κατά τη διάρκεια της έφεσης είναι άκυρη, επιτρέπεται όμως να ληφθούν ασφαλιστικά μέτρα. 2. Σε οριστικές αποφάσεις προσωρινά εκτελεστές η εκτέλεση δεν αναστέλλεται, εκτός αν πρόκειται να γίνει κατά τρίτου»¹. Τέλος, στο άρθρο 535 ΚΠολΔ ορίζεται, ότι: «1. Αν ο λόγος έφεσης κριθεί βάσιμος, η απόφαση που προσβάλλεται εξαφανίζεται και το δευτεροβάθμιο δικαστήριο κρατεί την υπόθεση και τη δικάζει κατ' ουσίαν».

Από όλα τα ανωτέρω προκύπτει, πως οριστική είναι η απόφαση, που τερματίζει τη δίκη σε ορισμένο δικαστήριο ανεξάρτητα αν δέχεται ή απορρίπτει την αγωγή. Η οριστικότητα της δικαστικής κρίσης προϋποθέτει κάθετη διάγνωση του εξεταζόμενου αιτήματος, το οποίο είτε γίνεται δεκτό ή απορρίπτεται. Εφόσον, δε, γίνει δεκτό το αγωγικό αίτημα και κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η εκδοθείσα απόφαση είναι δεσμευτική μεταξύ των διαδίκων. Η προσωρινή εκτέλεση, μάλιστα, της οριστικής απόφασης δεν επηρεάζεται από την προθεσμία για την άσκηση ή από την ίδια την άσκηση έφεσης κατ' αυτής.

Πέραν, δε, τούτων είναι ανάγκη να παρατηρηθεί, ότι ο νομοθέτης δεν εμποδίζεται από τις διατάξεις των άρθρων 1, 26, 73 επ., 81 έως 87 επ. του Συντάγματος και 2 Α.Κ. να ρυθμίζει διαφορετικά τα δικαιώματα, που απορρέουν από προηγούμενες έννομες συνέπειες, τις οποίες δεν έχουν κατά το προγενέστερο

¹ Το ίδιο αναφέρεται και στο άρθρο 521 ΚΠολΔ με τίτλο «Ανασταλτικό αποτέλεσμα από την άσκηση έφεσης»

δίκαιο υπό την επιφύλαξη, όμως ότι από την οπισθενέργεια του νέου νόμου δεν θα θίγονται τα προστατευόμενα από το Σύνταγμα ατομικά δικαιώματα, μεταξύ των οποίων και η οικονομική ελευθερία, εκτός και αν αυτό επιβάλλεται από λόγους δημοσίου συμφέροντος (πρβλ. Αγγέλλα Γεωργιάδου στον Αστ. Κώδικα Γεωργιάδη-Σταθόπουλου, αριθμ. 2 αριθμ. 7, Σημαντήρας, Γεν, Αρχ. Αστ. Δικ., έκδ. 4η, αρ. 11 αριθμ. 111, 114, Ολ. Α.Π. 618/1975 ΝοΒ 23, 1083, Α.Π. 391/1985 ΝοΒ 34, 290, Α.Π. 1395/1981 ΝοΒ 30, 813, Εφ.Αθ. 6166/1991 ΝοΒ 39, 1222). Συναφώς επικαλούμαστε την υπ' αριθμ. 562/2009 απόφαση του Αρείου Πάγου, η οποία κατέληξε στην παραδοχή, ότι: (οι υπογραμμίσεις δικές μας) «2. Επειδή, κατά το άρθρο 2 ΑΚ, ο νόμος ορίζει για το μέλλον, δεν έχει αναδρομική δύναμη και διατηρεί την ισχύ του, εφόσον άλλος κανόνας δικαίου δεν τον καταργήσει ρητά ή σιωπηρά. Η διάταξη αυτή αναφέρεται στη γνήσια αναδρομή, η οποία συντρέχει όταν ο νόμος ρυθμίζει έννομες συνέπειες ή συνέπειες, που γεννήθηκαν ή επήλθαν πριν από την έναρξη της εφαρμογής του και δεν αφορά τη μη γνήσια αναδρομή, η οποία υπάρχει όταν ο νέος νόμος ρυθμίζει (τροποποιεί ή καταργεί) έννομες συνέπειες, που γεννήθηκαν μετά την έναρξη της εφαρμογής του, αλλά πηγάζουν από έννομες σχέσεις ή καταστάσεις προϋφιστάμενες του νόμου, οπότε δεν πρόκειται πράγματι για αναδρομή. Εξάλλου, η διάταξη του άρθρου 77 παρ. 2 του Συντάγματος, η οποία ορίζει ότι "νόμος που δεν είναι πράγματι ερμηνευτικός ισχύει μόνο από τη δημοσίευσή του", αποκλείει την αναδρομικότητα του ψευδοερμηνευτικού νόμου, όχι όμως και τον αναδρομικό νόμο, εφόσον με αυτόν δεν θίγονται συνταγματικώς κατοχυρωμένα δικαιώματα. Ειδικότερα, από την αρχή της διακρίσεως των εξουσιών, που καθιερώνεται με τα άρθρα 1, 26, 73 επ., 81 επ., 87επ. του Συντάγματος, δεν δεσμεύεται η νομοθετική εξουσία να ρυθμίζει και αναδρομικά με νέους κανόνες δικαίου, κατά τρόπο διαφορετικό, έννομες σχέσεις ή δικαιώματα, που έχουν κτηθεί με βάση προγενέστερους νόμους ή και να τα καταργεί και περαιτέρω να προσδίδει σε προϋπάρχοντα περιστατικά έννομες συνέπειες, τις οποίες αυτά δεν είχαν κατά το προγενέστερο δίκαιο, υπό τον όρο πάντοτε ότι η νέα ρύθμιση δεν καταλύει συντελεσμένες πράξεις της δικαστικής εξουσίας ούτε προσβάλλει συνταγματικώς προστατευόμενα δικαιώματα και ακόμη έχει χαρακτήρα γενικό και δεν αντίκειται

στην αρχή της ισότητας του άρθρου 4 παρ. 1 ή στην αρχή της ίσης αμοιβής για παρεχόμενη εργασία ίσης αξίας του άρθρου 22 παρ.1 του Συντάγματος. Από τις αρχές αυτές δεσμεύεται και ο κοινός νομοθέτης, όταν πρόκειται να ρυθμίσει ουσιωδώς όμοια πράγματα, σχέσεις ή καταστάσεις και κατηγορίες προσώπων να μην τα μεταχειρίζεται κατά τρόπο ανόμοιο, εισάγοντας αδικαιολόγητες εξαιρέσεις και διακρίσεις. Επομένως δεν είναι επιτρεπτή νέα ρύθμιση, εφόσον αυτή συνεπάγεται κατάργηση σχέσεων η απόσβεση δικαιωμάτων, τα οποία έχουν απονεμηθεί με προγενέστερο νόμο σε κατηγορία προσώπων, ως προς ορισμένα μόνον άτομα ή ως προς περιορισμένο αριθμό προσώπων της κατηγορίας αυτής, εκτός αν η ιδιαίτερη αυτή ρύθμιση υπαγορεύεται από ειδικές περιστάσεις, που τη δικαιολογούν η αυτή επιβάλλεται από λόγους γενικότερου κοινωνικού η δημόσιου συμφέροντος, διότι διαφορετικά δημιουργείται ανισότητα στη νομοθετική μεταχείριση προσώπων της ίδιας κατηγορίας. Η συνδρομή δε των ειδικών περιστάσεων ή του κοινωνικού ή δημόσιου συμφέροντος υπόκειται στον έλεγχο των δικαστηρίων (Ολ.ΑΠ 3,5/1998 κ.ά.).»

Προσέτι, είναι ανάγκη να επισημανθεί, ότι αναγκαία προϋπόθεση για την κατάργηση προηγούμενου νόμου από νεότερο είναι η σύμπτωση ολικά ή μερικά του αντικείμενου και η διαφοροποίηση της ρύθμισης του προηγούμενου νόμου με τον νεότερο. Εάν διαφέρει τελείως το αντικείμενο της ρύθμισης, τότε ο μεταγενέστερος νόμος δεν θίγει καθόλου τον προηγούμενου, ενώ εάν συμπίπτει απόλυτα το αντικείμενο και το περιεχόμενο της ρύθμισης, τότε ο μεταγενέστερος νόμος δεν καταργεί τον προηγούμενο αλλά τον επαναλαμβάνει (ιδέτε σε σημείωμα Β. Καράκωστα, Δίκη 1/2001).

Υπενθυμίζεται, ότι σύμφωνα με την παρ. Γ, υποπαρ. Γ1, περ. 12 οριζόταν, πως: «Οι διατάξεις του Κεφαλαίου Δεύτερου του ν. 4024/2011 που αφορούν το βαθμολογικό και μισθολογικό καθεστώς των υπαλλήλων του άρθρου 4 του ίδιου νόμου, έχουν ανάλογη εφαρμογή, από 1.1.2013, και στο προσωπικό των νομικών προσώπων ιδιωτικού δικαίου (Ν.Π.Ι.Δ.), που ανήκουν στο Κράτος ή σε Ν.Π.Δ.Δ. ή σε

Ο.Τ.Α., κατά την έννοια της επίτευξης κρατικού ή δημόσιου ή αυτοδιοικητικού σκοπού, εποπτείας, διορισμού και ελέγχου της πλειοψηφίας της Διοίκησης τους, συμπεριλαμβανομένων των Γενικών και Τοπικών Οργανισμών Εγγείων Βελτιώσεων, ή επιχορηγούνται τακτικά, σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις, από πόρους των ως άνω φορέων κατά 50% τουλάχιστον του ετήσιου προϋπολογισμού τους, καθώς και των λοιπών δημόσιων επιχειρήσεων, οργανισμών και ανωνύμων εταιρειών, που υπάγονται στο πεδίο εφαρμογής των διατάξεων του Κεφαλαίου Α` του ν. 3429/2005 (Α` 314), όπως έχουν τροποποιηθεί με τις διατάξεις της παρ. 1α του άρθρου 1 του ν. 3899/2010 (Α` 212). Με κοινές αποφάσεις των Υπουργών Οικονομικών και Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, οι οποίες μπορούν να ανατρέχουν στην έναρξη ισχύος των διατάξεων της παρούσας περίπτωσης, μπορούν να ρυθμίζονται λεπτομέρειες εφαρμογής των προηγούμενων εδαφίων. Από την έναρξη ισχύος των διατάξεων της παρούσας περίπτωσης, για τους ανωτέρω παύουν να ισχύουν οι διατάξεις του άρθρου 31 του ν. 4024/2011, εκτός από αυτές της παραγράφου 2».

Αντιστοίχως στον ν. 4354/2015 και πιο συγκεκριμένα στο άρθρο 7 αυτού ορίζεται, ότι «1. Στις διατάξεις του παρόντος υπάγονται οι μόνιμοι και δόκιμοι πολιτικοί δημόσιοι υπάλληλοι, καθώς και οι υπάλληλοι με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου και ορισμένου χρόνου: [...] στ) των Νομικών Προσώπων Ιδιωτικού Δικαίου (Ν.Π.Ι.Δ.) που ανήκουν στο κράτος, ή σε Ν.Π.Δ.Δ. ή σε Ο.Τ.Α.- κατά την έννοια της επίτευξης κρατικού ή δημόσιου ή αυτοδιοικητικού σκοπού, εποπτείας, διορισμού και ελέγχου της πλειοψηφίας της Διοίκησής τους- ή επιχορηγούνται τακτικά, σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις, από κρατικούς πόρους κατά πενήντα τοις εκατό (50%) τουλάχιστον του ετήσιου προϋπολογισμού τους, συμπεριλαμβανομένων των Κέντρων Πρόληψης των Εξαρτήσεων και Προαγωγής της Ψυχοκοινωνικής Υγείας. [...]».

Όπως προκύπτει από τη νομοτυπική μορφή και των δύο άρθρων όσον αφορά στο σημείο της επέκτασης «ενιαίου μισθολογίου» σε εργαζομένους σε

Ν.Π.Ι.Δ. του λεγόμενου ευρύτερου δημοσίου τομέα οι προβλέψεις του νόμου παρέμειναν ίδιες. Κατά τούτο πρόκειται για επανάληψη της ίδιας διάταξης και δεν προκύπτει διαφοροποίηση. Υπενθυμίζεται, ότι οι εργαζόμενοι στις Δ.Ε.Υ.Α. προσέφυγαν κατά της εφαρμογής του ν. 4093/2012 αμφισβητώντας τη νομιμότητα του πεδίου εφαρμογής τους εκθέτοντας αναλυτικά τους λόγους, που δε νομιμοποιούσαν την υπαγωγή τους εξαιτίας της υποπαρ. Γ1 (περ. 12) στις διατάξεις του «ενιαίου μισθολογίου». Σημαντικό είναι, μάλιστα, να ειπωθεί, ότι σύμφωνα με το άρθρο 46 του ίδιου νόμου (4354/2015) ορίζεται, ότι: *«Η ισχύς του νόμου αυτού αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά τις επιμέρους διατάξεις»* ενώ εντός των διατάξεων του ν. 4354/2015 και πιο συγκεκριμένα στις διατάξεις, που αφορούν το νέο «ενιαίο μισθολόγιο» δεν ορίζεται προγενέστερη της 01.01.2016 ημερομηνία ισχύος. Κατά τούτο οι έννομες σχέσεις, που χρονικά λειτούργησαν στα πλαίσια του ν. 4093/2012 και επί των οποίων ανοίχθηκαν δίκες εκ μέρους των εργαζομένων συνεχίζουν να διέπονται από τις ίδιες διατάξεις αναφορικά με την εκδίκαση των αγωγών.

Τούτο δικαιολογείται από το γεγονός, ότι η άσκηση αγωγών εκ μέρους των εργαζομένων των Δ.Ε.Υ.Α. κατά της εφαρμογής του ν. 4093/2012 έγινε με την επίκληση υλικής βλάβης λόγω της περαιτέρω μείωσης των αποδοχών τους από την εφαρμογή του «ενιαίου μισθολογίου» παρά το γεγονός, ότι τούτο δεν ήταν νομικά ανεκτό για τους λόγους, που εκτίθενται στα δικόγραφα των αγωγών. Κατά τούτο οι συγκεκριμένες αγωγές, με τις οποίες επιδιώκεται η αποφυγή της βλάβης αναφέρονται σε συγκεκριμένη χρονική περίοδο και σε συγκεκριμένη, επίσης, ζημία. Επαναλαμβάνεται, δε, ότι οι ίδιοι λόγοι, για τους οποίους δεν είναι νομικά ανεκτή η εφαρμογή του ν. 4093/2012 και 4024/2011 επί του μισθολογικού καθεστώτος των εργαζομένων των Δ.Ε.Υ.Α. παραμένουν αναλλοίωτοι και αναφορικά με τον ν. 4354/2015.

Από τα ανωτέρω και με την επιφύλαξη ειδικότερων ζητημάτων, που αφορούν κάθε περίπτωση ξεχωριστά, καθώς η παρούσα γνωμοδότηση είναι γενική,

αλλά και νεότερων επεξηγήσεων επί άλλων ζητημάτων, που μπορεί να προκύψουν, η άποψή μας είναι η κάτωθι.

A) Οι αποφάσεις ασφαλιστικών μέτρων και οι οριστικές αποφάσεις, που έχουν κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστές, και με τις οποίες υποχρεούνται Δ.Ε.Υ.Α. να καταβάλουν τη μισθοδοσία στους εργαζομένους τους, όπως διαμορφώθηκε κατά την 31.10.2012 ή και 31.12.2012 παραμένουν ισχυρές και παράγουν δεσμευτικότητα, εφόσον δεν ανακληθούν, όπως ειδικότερα ο Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας ορίζει. Για την πληρότητα της παρούσας γνωμοδότησης σημειώνεται, ότι τυχόν οριστικές αποφάσεις, οι οποίες υποχρεώνουν Δ.Ε.Υ.Α. να καταβάλει τη μισθοδοσία λαμβάνοντας υπόψη, ότι η διάταξη του άρθρου 29 του ν. 4024/2011 έχει ανασταλεί ως προς την εφαρμογή της, συνεπάγονται την υποχρέωση της επιχείρησης να καταβάλει τη μισθοδοσία, όπως αυτή διαμορφώθηκε κατά την 31.10.2012 (ad hoc 87/2013 Μον.Πρωτ. Φλώρινας).

B) Οι αγωγές, που εκκρεμούν για συζήτηση δεν έχουν καταστεί άνευ αντικειμένου, καθώς αναφέρονται σε συγκεκριμένες έννομες σχέσεις, οι οποίες αναπτύχθηκαν μετά την 01.01.2013 ενώ οι διατάξεις του ν. 4354/2015 ισχύουν μετά την 01.01.2016 χωρίς την ύπαρξη οποιασδήποτε αναδρομικότητας ως προς τις διατάξεις του.

21.01.2015

Με τιμή,

Σπύρος Δ. Μπαλατσούκας

Νομικός Σύμβουλος Π.Ο.Ε. – Δ.Ε.Υ.Α.